

สี่โมงตรงเพลงพอดี ที่ฉันยึดคอมพิวเตอร์ได้เครื่องนึงจากโต๊ะทำงานพีหึง
เพราะตำแหน่งฉันไม่มีคอมพิวเตอร์เป็นของตัวเอง ต้องใช้ของคนโน้นที่คนนี่ที่ไปเรื่อย

“เอาไปเลย เดี่ยวพี่ก็ต้องแวะไปหาเรเซอเวชั่นที่โรงแรมหนอย” พีหึงลือคลื่นชักโต๊ะแล้ว เลื่อนเก้าอี้
ให้ ทำเสมือนว่าในนั้นมีเงินล้าน

จริงๆโต๊ะฉันต่างหากเป็นที่เก็บเงินสดเรือนแสน แต่เนื่องจากสภาพสมุหบัญชี และโต๊ะที่กองรกไปด้วย
ขนม ของกิน หนังสือเรียน ดอกไม้ต่างจากอาทิตย์ก่อน และขยะอื่นๆ คงไม่มีใครคิดจะเชื่อว่ามันเป็นที่
เก็บเงินสดเกือบเจ็ดแสนบาท ทุกๆสิ้นเดือน

ได้คอมแล้วเหวย ฉันตื่นเต้นจนพิมพ์ URL ผิดๆ ถูกๆ กว่าจะได้ก็ปล้ำอยู่หลายที
เว็บไซต์ของ HEP (Hospitality Exchange Program) ก็ขึ้นมา
ฉันคลิกๆ เข้าไปหาการประกาศผล
...
หน้าฉันตอนนี้ คงดูไม่ได้

ผิดหวังสุดๆ
ชื่อฉันขึ้นต้นด้วย ตัว ก
แม้ว่าผลการคัดเลือก ผู้สอบผ่านจะไม่ได้เรียงตามลำดับตัวอักษร
แต่ฉันมองหายังไงก็ไม่เจอชื่อตัวเอง

กำลังจะน้ำตาไหลแล้ว พี่ต๋องก็มาพอดี
“โห ชื่อสุดท้ายเลย ลิลลี่”
แกชี้ลงไปที่ยี่ห้อกลางสุดของจอ ฉันเลยเลื่อนหน้าจอขึ้นมาดู

ฉันสอบผ่าน แต่ชื่อฉันอยู่ในรายชื่อของกลุ่มที่สอบผ่านจะได้ไปเบลเยียม
ฮ่าๆ ฮือๆ นี่ฉันควรจะหัวเราะหรือร้องไห้ดีละเนี่ย

ทางโครงการระบุวันที่ในการเข้าร่วมพิธีปฐมนิเทศมาแล้ว อาทิตย์หน้า
ทำให้ฉันต้องไปยื่นบิตอยู่โต๊ะคุณโทมัสซะอย่างงี้ ก่อนที่นายจะออกไปเยี่ยมลูกทัวร์ที่โรงแรม

“คุณโทมัสขา คือว่า หนูสอบผ่านรอบสองแล้ว”

“อาทิตย์หน้าลาหยุดอีกไข่มั้ ไปได้เลย” เจ้านายฉันนี่ วาง่ายตลอด

แต่มันไม่ง่ายอย่างนั้น ในวันที่ฉันบอกว่าในที่สุดฉันก็จะต้องลาออกแล้ว เพราะฉันจะบินไปเบลเยียมหกเดือน

“ในที่สุด คุณลิลลี่ก็จะทิ้งเราไป” น้องโด้เป็นคนเดียวที่ดูอาลัยฉันที่สุด

พี่ๆ พวกกันเฉยๆ เพราะตั้งแต่ฉันสอบผ่าน สามเดือนก่อนหน้าที่จะไป คุณโทมัสก็หาพนักงานใหม่มาเรียนงานไว้ แม้ว่าฉันจะคัดค้าน

“คุณโทมัสคะ ไม่เร็วไปหรอกคะ ตั้งสามเดือน ตอนลิลลี่มาไม่เห็นมีใครสอนเลย”

“เอาน่า งบประมาณบริษัทมี” เจ้านายบ่ดไปทาง

“ลิลลี่ไปต่างประเทศ จะถามอะไรก็ลำบาก มีเวลาสามเดือน สอนกันไปก่อน”

ฉันเสียดายเงินบริษัทด้วยหรือนี้ โ้ อดความงกเริ่มเข้าครอบงำฉันซะแล้ว ตั้งแต่ยังไม่ได้ไปอยู่ฮอลแลนด์

“เธอไม่อยู่ แล้วบ้านล่ะ” เชื้อไม่รู้ว่านี่คือคำถามตาอ้วน

“ก็เลิกเช่า” ง่ายๆ แค่นั้น

“แล้วรถล่ะ” ฉันว่าแล้ว พี่แกต้องเข้าเรื่อง

“รถก็ส่งกลับบ้านที่สงขลาไป”

โจขยับตัว ครั้งนี้ดูเหมือนเป็นครั้งแรกที่แกพูดอะไรซีเรียส

“ผมขี้มรดไว้ไข่มั้ได้ไหม แล้วพอลิลลี่จะกลับ ค่อยส่งกลับไปไว้ที่บ้าน หรือจะให้ทำยังไงก็บอก ผมเป็นเพื่อนที่ไว้ใจได้ เรารู้จักกันมาเกือบปีแล้ว ระยะเวลาพิสูจน์คน”

พี่ต้องเห็นดีเห็นงามด้วยทันควัน

“เอามาเป็นรถเช่าบริษัทแทน ออฟฟิศจ่าย ลิลลี่จะได้เงินด้วยดีไหม”

“งา” ฉันยืนข้งใจ

“โจมันอ้วน ตัวมันหนัก มันจะทำรถมอเตอร์ไซด์สี่พ้งเร็วแน่ๆ”

“จะบ้าหรือ” มันโวยหันทที่ที่ได้ยินคำวิเคราะห์ล่งหน้าของฉัน

“คันนี้ที่ไข่มั้อยู่ ยังไม่เห็นเป็นไรเลย”

“ก็แล้วทำไ่ม ฉันต้องเอารถทิ้งไว้ให้พวกนายใช้กันด้วย”

“มีรถทิ้งไว้ พวกเราก็ไม่ลีมลิลลี่นะ” พี่ปุ่เห็นดีเห็นงามด้วย

สุดท้ายด้วยมติของที่ประชุมแบบไม่เป็นการ รถมอเตอร์ไซด์ฉัน กลายเป็นสมบัติของสาธารณะ ทุกคนจะได้ผลัดกันใช้ เมื่อฉันไม่อยู่

เฮ้อ ดีจริงจริง

+++++

2 ตุลาคม ฉันขึ้นกรุงเทพ เพื่อไปขอเอกสารรับรองประวัติอาชญากรรมที่กรมตำรวจ และตรวจร่างกายที่โรงพยาบาลตำรวจด้วยเลย

กว่าจะขอเอกสารที่กรมตำรวจเสร็จ มาถึงโรงพยาบาล เจ้าหน้าที่ก็จะไม่รับตรวจร่างกายแล้ว ฉันต้องอ้อนวอนทั้งน้ำตา กว่าจะได้ลายเซ็นจากคุณหมอมามาจนครบทุกอย่างที่ต้องตรวจ ไหนจะเอกซเรย์อีก รุ่งวันไปหมดทั้งโรงพยาบาล ฉันท้อจนจะร้องไห้ มันขึ้นมาจากที่อก แต่ฉันต้องกลั้นมันไว้

วันที่ 5 ตุลาคม ฉันขึ้นกลับไปอีก เพื่อจะไปเตรียมกรอกเอกสารขอวีซ่า

ก่อนจะเดินทาง ฉันต้องล้างหน้าอีกสองอาทิตย์ เพื่อไปอบรม แล้วก็ต้องเตรียมแพ็คเกจกระเป๋า ยักษ์เลย เพื่อจะบินไป พอนึกว่าเคยทำงานอยู่ปีกว่าๆ แล้วฉันก็อดใจหายไม่ได้ สามเดือนที่ผ่านมา เมื่อฉันตัดเรนซ์ออกไปจากชีวิต ฉันก็รู้สึกว่ ชีวิตฉันไม่ได้มีอะไรเปลี่ยนแปลงไปเลย ขาดเขาไม่ได้ ทำให้ขาดใจจริงๆด้วย สามเดือนกว่านี้เขาคงไปพิจารณาตัวเองอยู่

ฉันไม่มีเวลาจะนั่งซึมหรือเสียใจเลย เวลายี่สิบสี่ชั่วโมงที่มี ฉันก็แทบจะกินนอน ไม่พอแล้ว นอกจากต้องเรียนภาษาทั้งดัดซ์และฝรั่งเศสแล้ว ฉันก็ต้องรื้อฟื้นเอาหนังสือเรียนวิชาอาหารนานาชาติเมื่อตอนปีหนึ่ง ขึ้นมาอ่าน

เมื่อฉันกลับลงมาจากการยุ่งๆ ขึ้นล่องกทม.หลายรอบ ฉันก็่วนต่อในการเตรียมตัวคืนห้องเช่าที่คอนโด เอาข้าวของที่ไมใช่ไปแจกเพื่อน เสียตายตันผักบุ้งฝรั่งดอกสีฟ้าสด ฉันคงรื้อมันออกไม่ได้ เก็บไว้ให้คนที่มาอยู่ต่อดูแลก็แล้วกัน จึกชอว์ฉันรื้อมันกลับไปใส่กล่อง เอาไปบริจาคที่ห้องสมุดประชาชนแล้วของอื่นๆที่ตัดใจทิ้งไม่ลง ฉันเอาไปฝากไว้ที่ห้องเจน โดยที่ยังไม่รู้ว่าตลอดปีที่ผ่านมา ตกลงแล้ว หล่อนหายไปไหนกันแน่ พอได้มาเจอกันอีกที ฉันก็ต้องเป็นฝ่ายไปข้าง

เจนไม่บอกอะไรมากกว่า “แกไปรอฉันที่โนนก่อนละกัน เดี่ยวตามไป”

+++++

โคตรเกลียดหน้าฝนเลย

.....

แม่म्मมม

..... มอเตอไรซ์ก็ดันสตาร์ทไม่ติดอีก

ภูเก็ตจะมีช่วงฝนตกอยู่สองเดือน คือเดือนพฤษภาคม

ฉันจำได้แม่นเพราะว่าเปิดเทอมเดือนนั้น ตอนรับน้อง โดนพี่นิสิตการโรงแรม หน้าตาดี การศึกษาดี แต่งกายก็ดี ดูเป็นไฮโซ แต่ไม่รู้จักดันมาจากไหน มาไล่ต้อนน้องๆ รวากับวัวควายลงไปโคลนในดิน ลูกรังสีส้มแฉะๆ ในสนามหลังอาคารเรียน

อะไรกัน อะไรกัน

เข้าๆ ออกจากหอพักก็ต้องฝ่าฝนที่ตกไล่ข้าง ทั้งที่หอพักอยู่ห่างจากตึกเรียนแค่ร้อยเมตร พวกเราเด็กหอก็เปียกชุ่มซ้ากันถ้วนหน้าทุกที เดินไปก็ยังไม่มียางเท้า รองเท้าสั้นสูงจมลงไปโคลน ดึงเท้าขึ้นมา อ้าว เวิร์ล รองเท้ายังติดอยู่ในนั้น ไม่รู้จะเอาเท้าไปวางตรงไหน ลำบากอีก

ตุลาคมถึงพฤศจิกายน เป็นอีกเดือนหนึ่งที่ฝนตกอีกแล้ว อยู่บนเกาะนี้ลำบากจริงๆ มีแต่น้ำล้อมรอบ ฉันเปียกฝนกลับบ้านมาหลายวันแล้ว

น่าเบื่อมาก แล้วสำหรับฉัน ยิ่งน่าเบื่อที่สุด เพราะเป็นสิ้นเดือน วันที่ฉันต้องอยู่ตึกถึงสี่ทุ่ม แกรมเป็นวันศุกร์อีก

ทำไมยังไม่หยุดตกอีกก็ไม่รู้ กำลังคิดว่าจะต้องนอนออฟฟิศกันแน่แท้ หนาวก็หนาว

สุดท้ายพอฝนเหมือนจะเบาลง ฉันก็พุ่งออกจากออฟฟิศขึ้นมอเตอไรซ์ไปอย่างรวดเร็ว กว่าจะกลับถึงบ้านใช้เวลาไม่น้อยกว่าสิบห้า นาที แต่ฝนตกหนักๆอย่างนี้น้ำท่วมถนนปาดองสายสอง เท่านั้นไม่พอ ยางฉันไม่มีดอกอีก ตั้งแต่ซื้อมาขับทุกวัน ไม่ทันได้คิดจะเปลี่ยนยางล้อ จะมาขี่เร็วฉวัดเฉวียนให้ตกเขาเล่นแบบเมื่อก่อนก็ไม่ได้

ฉันก็เลยค่อยๆคลานไป เสือกฝนบางๆที่มีอยู่มันก็ไม่ได้ช่วยอะไร เพราะลมตีมาจากทุกทิศจนแม้แต่รองเท้าสุดที่รักฉันก็เลยเน่าไปด้วย เปียกแฉะไปหมด

พอใกล้จะออกถนนใหญ่ขึ้นเขา ฝนบ้านนี้ก็เทลงมาอีกท่าใหญ่ ฉันกำลังขังใจว่าบุกไปต่อดี หรือว่าจะหลบฝนดี ตาก็เห็นบ้านเช่าเพื่อนแรวบเข้ามา

นี่เลย ....ฉันคิด

บ้านอิโจ..... นี่แหละ ฝนตกชะขนาดนี้ พี่แกคงอยู่บ้านกกเมียว มิได้ไปไหน

ไปหลบฝนแล้วกินนมฟรีบ้านเพื่อนดัดซ์จอมงกสักครึ่งชั่วโมง ชั่วโมงนึง ได้ชาร้อนๆ ยิงดี จะได้ฝึกพูด
ดัดซ์กะมานด้วย อีอิ ความคิดดี ฉันเลยรอดเข้าไปหามุมหลบๆ จอดทันที

อ่ะนะ เปิดไฟ แสดงว่าเจ้าของบ้านยังไม่ได้จิ้มจุ่มกัน

พอขึ้นบันไดไปถึงประตูได้ ฉันก็ยกมือที่จะเคาะค้างเติ่ง เพราะไออ้วนมันเปิดประตูออกมาพอดี
“ลูกหมาตักน้ำ” มันแซว แต่พอจบคำ ก็มีผ้าเช็ดตัวชายหาค โยนใส่หัวเปียกๆ สิบๆ ฉันเลย
ไขได้เลยทีเดียวนะ รุ่งาน

“รู้ได้ไงว่ามา” ฉันพยายามบีบน้ำออกจากกระโปรง

โจได้ที “เสียงรถมอเตอร์ไซด์เครื่องใกล้เคียงแบบนี้ มีคันเดียว” แหมแซบนะแก

“โทษทีนะ แบบว่าไม่รู้จะไปรบกวนใครดี” ฉันออกตัว

“แน่ละ บ้านน้องโด้ เธอไปไม่ได้แน่ๆ โรงแรมนั่นห้ามคนนอกเข้า”

“เวอร์แล้วตามีอง วันก่อนฉันยังไปปลุกน้องโด้ถึงห้องมันเลย เมาและ ไม่ยอมไปรับลูกทัวร์”

“จริงๆ เหรอ แล้วไม่เจอผู้ชายหล่อๆ นอนอยู่กับโรแบร์โด้ด้วยหรอ”

หนุ่มสวิสหน้าเด็ก โด้เนี่ยเป็นที่เลื่องลือกันในออฟฟิศเรา ว่าน้องแกเอาหมด ไม่ว่าจะหญิงแท้ ชายเทียม
กระเทยเฉาะไม่เฉาะ

ฉันยืนเปียกอยู่ในรองเท้าคัชชู ที่กลายเป็นชั้นไปชะละ แฉะๆ แบบนี้ต้องเอาไปตาก

พอเห็นอ่างล้างจาน ฉันก็ถอดรองเท้าหัวไปทันที

“เฮ้ยๆๆๆ” นายนี้ร้องขึ้นมา

“รองเท้าไปเอาใส่อ่างล้างจานได้ไง” มันบ่น

“แหม เหน้่าทั้งแค่นี้” ฉันรำคาญ จริงๆก็ซัดใจ ที่โดนหาว่าเป็นผู้หญิงสกปรก

“เอามาสิ” มันคว่ำรองเท้าเดินหายไ้ทางห้องข้างใน แล้วก็เอามาคืนให้

“เอาไปตากนอกบ้านเลย เหม็น” ดูปากคอเราะร้ายของนายนี้ซิ

ฉันขีดผมเสร็จ แอบขีดตัวด้วยนิดๆ เอาเสื้อสูทไปถอดสวมเก้าอี้ไว้ ดินะที่วันนี้ใส่กระโปรงมา อย่าง
น้อยก็ไม่เปียกแล้วหนาวเท่าใส่กางเกงยีนส์ เวลาฝนตกสาดเข้ามาเปียกไปทั้งกางเกงเลยเชียวแหละ
“ไปเอาของกินมาเลี้ยงแขกหน่อยดี” ฉันชี้ไปที่ตู้กับข้าว “นายต้องมีอะไรตุนไว้ในบ้านบ้างล่ะนา”

“มี” นายนี้เดินอาดๆ ไปต้มน้ำร้อนมา ดูสภาพแล้ว เวลานี้คงเป็นชา มิใช่กาแฟ เพราะคนตัดช้ไม่ดื่มกาแฟหลังสามทุ่ม

“คุณก็มีเปล่า” ฉันรีบถามต่อก่อนที่โจจะกลับออกมาจากครัว

“ผมไม่ใช่บ่อย” มันว่า

“ฉันเป็นแขก บ้านนี้ฉันไม่รู้จัก” พอดอบไปถึงฉันก็แอบมองดูรอบๆบ้าน สงสัยแฟนเหียนนอนแล้ว ไม่ก็ยังไม่กลับ

“แม่บ้านนายล่ะ”

“ไม่อยู่ กลับอุดร”

“หน้าฝนๆ ยังจี้อะนะ ฉันจะไม่อยากไปไหนเลย บุญมากๆ ที่สอบเสร็จไปแล้ว”

“อะ เอาไปชา” นายโจชี้เกี้ยวสมกับเป็นตัดช้แท้ๆ ชาสองแก้วใช้ถุงชาของเดี่ยว เรีดดดด

“มองท่าแม่” ตะแคงเริ่มกระสับกระส่าย เพราะฉันหันไปมองอ่างล้างจาน “ชงแก้วๆ ก็ไม่อร่อย ชงหนึ่งได้สองแก้วพอดี”

ฉันแอบหัวเราะจนมันแทบระเบิดออกหู อีตานิ่ งกเหมือนกรูเลย

ฉันนั่งจนชาหมดแก้ว รอฟังเสียงฝนซา นายอ้วนไม่ได้สนใจแขกอีกต่อไป มันหายไปนั่งหน้าจอคอมพิวเตอร์ทำอะไรก็อกแก๊กๆ ฉันสังเกตรอบๆ ห้องที่ไม่มีสมบัติอะไร แต่กระเป๋าเดินทางใบใหญ่เปิดอ้าอยู่ตรงมุมห้องข้างตู้หนังสือ

“นายจะไปไหนนี่”

“เก็บของจะย้ายไปอยู่บนเขา”

“สินามิเข้ารีใจ” (อันนี้ฉันถามจริงๆ นะ เพราะตั้งแต่ฉันเรียนจบปีสุดท้าย ใครๆ ก็ลือกันเรื่องสินามิจะเข้าภูเก็ต)

“เปล่า ห้องนี้มันไม่สะดวก เล็ก แล้วก็เพื่อนบ้านเยอะ”

“อ้อ” ฉันพูดสั้นๆ

“ไม่รู้อะไรกัน ประมาณสิบนาที่ต่อมา ฝนหยุดตกสนิท ฉันก็ผุดลุกขึ้นยืน

“ไปล่ะ เกรงใจ”

“ถ้ารู้ว่าฝนจะตก ก็รีบออกจากออฟฟิสให้มันหัววันหน่อยเชะ บ้านผมไม่ใช่ศาลาหลบฝนริมทางนะ” แต่มันก็เดินมาลุกเปิดประตูให้อย่างมีมารยาท โจเป็นคนแปลกๆ บอกไม่ถูก แต่ก็ก็เป็นเพื่อนที่เข้ากะฉันได้ดี

ฉันควานหารองเท้า นึกขึ้นมาได้ว่าอยู่ที่ระเบียงนอกบ้าน หยิบกระเป๋าสะพายขึ้นมา

“ทำไมนายไม่เป็นแฟนฉันนะ ฉันจะได้ไม่ต้องมีชีวิตลำบากแบบนี้”

ฉันจึงมีเล่น

นายโจหัวเราะ

“เพราะว่าเรารู้จักกันดีเกินไป” มันว่าดังนั้น

ฉันแปลกใจจริงๆนะนั่น

“เพราะว่าเรารู้จักกันดีเกินไปนั่นแหละ”

“ใช่ มันจึงไม่หือหือ ไม่สนุกตื่นเต้น เหมือนคนที่เขาจับกันใจ”

เออ ะ สงสัยจะจริง ยังไม่ทันอัปากเลย รู้แล้วว่าอะไรจะ

เข้าตำรา ไก่เห็นตีนงู งูเห็นนมไก่ มันจะสนุกอะไร ชีวิต

ฉันหอมแก้มไอ้ฉวนสามที่ ตามธรรมเนียมดัดซ์ มันเดินตัวสูงใหญ่ค่าประตุมาสง

ที่ยังจีละมันไม่แตะอั้ง เวลาฉันอยู่ในออฟฟิสละเพลอไม่ได้

+++++

กลับมาถึงบ้าน ฉันถอดเสื้อผ้าโยนทิ้งใส่ตะกร้า ข้างหัวมันพรงนี่ค่อยซัก

เอาตัวยัดลงไปชุดนอนตัวเก่ง แสนย้วย ที่ใส่ตั้งแถม.หก มาใส่ มุดหัวเข้าไปใต้กองผ้าห่มซะให้

เรียบร้อย

เวลาฝันฉันไม่เคยฝันถึงคนอื่น ฉันฝันเห็นแต่เรนซ์

นี่ละมัง ที่เขาเรียกว่าชายในฝัน

อยากจะลืมหัดขึ้นขึ้นมาเพราะจุมพิตของเจ้าชายแบบในนิทานซะจริง

+++++

เฮ้อ วันที่ร้ายกาจที่สุดของเดือนมาถึงแล้ว

ปล่าวหรอก ไม่ใช่วันเซ็คออก

แต่เป็นวันที่ฉันเมนส์มา

คนอื่นยังแบบมีแรงทำงานไหว อย่งดีก็แค่อารมณ์ไม่ค่อยดี

ฉันไม่มีแม้แต่แรงจะยืน

ตอนเช้าเซ็นรถออกมาจากคอนโดตึก F ของหมู่บ้านอิราวดี

ลากสังขารตัวเองข้ามเขามาจอดรถได้ที่หน้าออฟฟิส (แม้เขาจะไม่ยอมให้จอดตรงนี้ จะทำไมอะ คนมันป่วยอะ)

พอเข้าไปนั่งที่โต๊ะทำงานได้ หน้าฉันก็ซีดเท่าปีกกระดาษเอ 4 ที่กองอยู่ตรงเครื่องแฟกซ์ข้างหน้าพอดี พี่หญิงเห็นท่าหมดอาลัยของฉันคนแรก “ลี้เอ๊ย ลายุดก็ได้นะ”

“มายล่ะคะพี่ อยู่บ้านคนเดียว ไม่มีคนดูแล มาอยู่ออฟฟิสมีคนเห็นใจเยอะกว่า” ฉันเอาหน้าแนบไปกะโต๊ะ หันหัวออกไปทางกระจก พวก rep ของ Kuoni เดินใส่ยูนิฟอร์มผ่านไป เพราะว่าออฟฟิสนั้นอยู่สุดทางระเบียงพอดี

ฉันไม่ได้ปวดท้องมากสักหน่อย แต่ฉันรู้สึกเหมือนเลือดหมดตัว มันโหวงๆ ในหัว

เอาละ ต้องรื้อหางานขึ้นมาทำ จะได้มีอะไรให้ยุ่งเข้าไป

ฉันพุงตัวเองจากเก้าอี้โต๊ะทำงานตัวเอง ที่เพิ่งเก็บกวาดทำความสะอาดเสียเรียบร้อยแล้ว มันไม่มีงานจะทำจริงๆ กลางเดือนนี่น่าเบื่อที่สุด

“ลิลลี่มาช่วยพี่เช็ค reservation แยกดีกว่า” พี่หญิงเลื่อนเก้าอี้ให้ เอาแฟ้มใหญ่เท่าลูกข้างมาวางปิ้งข้างฉัน

“เอารายชื่อจากตรงนี้นะ แล้วก็ค่อยเข้าไป เพื่อมีอะไรที่ตกหล่น โน้ตไว้ให้พี่เลย”
ว่าแล้วพี่แกก็หายหน้าตัวเองไปหลังจคอมอีกตัว

“แล้วพี่ต้องอะเจ้” ฉันมานั่งยึดโต๊ะทำงานพี่แกซะแล้วแบบนี้

“ไม่ต้องห่วง” พี่หญิงชะโงกหน้าออกมานิดนึง คุยกันไม่เห็นหน้ามันเหมือนได้ข้อมูลไม่ครบหรืออะไรประมาณนั้น

“พี่ต้องพาแฟนไปโรงพยาบาล”

“อ้อ” ฉันนั่งทำงานต่อไป

คอมพิวเตอร์แสนช้า กระดาษบุคกิ้งเขาก็พิมพ์ด้วยเครื่องปริ้นท์ระบบ dotmatrix มองไปสักพัก ทุกตัวอักษรหน้าตาเหมือนกันหมด ฉันเริ่มมีินๆ

ไม่รู้ว่าทำงานไปได้เยอะแค่ไหน พอรู้สึกว้า แอร์มันไม่เย็น มีเงาอะไรวูบๆ ผ่านหน้า

ฉันผลุดลุกขึ้นมา จากเก้าอี้โซฟาในออฟฟิศ Kuoni ที่ไม่มีคนอยู่สักกะคน ปิดไฟเงียบ
แสงไฟจากออฟฟิศผ่านม่านบังตาเข้ามา ช่างๆ มีเพื่อนร่วมงานที่คุ้นกัน นั่งมองอยู่ ท่าทางตกใจไม่ได้
น้อยกว่าฉัน

“เฮ้ย” มันพูดออกมา เหมือนเข้าไปแล้วลึบวินาที

“โจ เทรอ” ฉันลอบผมให้เข้าที่ ปาดน้ำลายยืด ท่าทางคงอุบาทว์พิลึก

“มาดูฉันหลับทำไมอะ มานานยัง”

โจยิ้มแต่ไม่พูดอะไร รอให้ฉันลุกขึ้น ฉันพยายามปิดเสื้อผ้าให้มันหายยุ่ง

“ไม่ทิวเทรอ”

“ไม่รู้วาก็โมงแล้วอะ”

ฉันหมุนรอบๆ จำได้ว่าออฟฟิศคูโอนี่มีนาฬิกาติดผนังอยู่เรือน

แต่โจยกข้อมือตัวเองขึ้นมาดู แล้วขิงตบชะกอน

“เกือบบ่ายแล้ว”

“มิน่า ออฟฟิศมืดหมด”

เราสองคนเดินออกไปยังออฟฟิศตัวเอง ที่ก็ไม่มีใครเหลืออยู่ แต่ไฟยังเปิด เช่นเดียวกะแอร์
หนาวแท้ ฉันคิด

“ไปกินข้าวด้วยกัน”

“นั่นคือค่าชวเนเทรอ” ฉันถามกลับ บางทีฉันก็ไม่ได้เข้าใจภาษาตัดซ์ทุกคำของนายนี้

“ถูก” โจทำท่าแบบมอบรางวัล “ไปด้วยกัน มาเร็วๆ ทิวแล้ว

ฉันเลยรีบขึ้นไปจับรถมอเตอร์ไซด์ตัวเอง เสียบกุญแจ เตรียมสตาร์ท แหมก็จอดไว้ที่หน้าออฟฟิศ
แต่โจเดินมาจับแขนไว้

“โนน ไปคั่นนู่น”

“ฮ้าว” ฉันแปลกใจจริงๆ

“ไปด้วยกัน เอาไปทำไมสองคัน” มันส่ายหัวบ่น “เปลืองน้ำมัน”

“งั้นก็เอารถลิลลี่ไป” ฉันไม่อยากลงจากรถ

“ผมไม่นั่งซ้อนท้ายผู้หญิงเหมือนไอเบ็อกแฟนเธอ” มันทำปากแบะใส่

“เว้ย ไอ้อ้วน อย่าเรื่องมาก” ฉันไม่คิดว่ามันจะร้ายแรงขนาดนั้น กะอีแค่ฉันขับ

“ไม่กลัวผมแอบจับนมรี” โจทำมือกางนิ้วโชว์ ว่าตัวเองสามารถ

กรรมละ ฉันรู้ว่ามันกล้าทำจริงๆด้วย

"ก็ได้ ไปรณาย" ฉันทเลยลือคคอรถกลับไว้ตามเดิม แล้วตามมันไป

"นี่โจ" ฉันทเพิ่งเห็นความแตกต่าง

"เสื้อยืดยูนีฟอร์มนายทำไมเป็นสีขาวอะ" ฉันทถาม "ของพวกเราในออฟฟิสเป็นสีครีมทั้งนั้นเลย"

"เพราะผมเอาน้ำยาฟอกขาวซัก" มันเล่นลื่นใส

"ไม่อะ ตอบจริงๆดิ" ฉันทอยากรู้จริงๆ ทำไมมันต้องมีคนพิเศษด้วยวะ

"ไซส์ใหญ่มันมีแต่สีขาวนะสิ" โจขึ้นนั่งท้ายรถ เอาหมวกกันน็อคใส่ให้ตัวเอง "ถามทำไมเรื่องไร้สาระ ไม่มีอะไรอื่นจะคุยแล้วรีไร" มันกระซากรถออกจากที่จอด ฉันทเกือบร่วง ถ้าไม่คว้าเสื้อมันไว้แน่นๆ

ร้านข้าวแกงนี้อยู่ค่อนข้างลึกเข้ามาสุดเขตป่าตอง เกือบจะถึงทางขึ้นเขาไปกะรน จริงๆแล้ว ฉันทรู้จักร้านนี้ครั้งแรกก็เพราะโจนี่แหละ มันช่างรู้แหล่งกินอาหารไทย ราคาถูกๆ ได้ แต่พอรอบนี้เดินเข้าไปกะฝรั่ง พนักงานออฟฟิสที่นั่งก้มหน้าก้มตากินข้าวกลับมีอาการสงสัยเงยหน้าขึ้นมาดู

เฮ้อ

ฉันทละเบือ การใช้ชีวิตอยู่แถวป่าตอง

รู้สึกเหมือนตัวเองเป็นผู้หญิงทำงานกลางคืน ทั้งที่จริงๆแล้วฉันททำทั้งกลางวัน กลางวัน หามรุ่งหามค่ำ ดั่งหากละลาย

ดีที่วันนี้ใส่ชุดยูนีฟอร์มมาทั้งคู่

เพราะเป็นวันศุกร์

อิโจมานก็ฉลาดเหลือ เลือกโต๊ะที่ค่อนข้างหลบมุม จากข้างนอก จะได้ไม่เป็นเป้าสายตา

แถมการพูดภาษาแปลกๆ ที่ไม่ใช่ภาษาอังกฤษคุยกัน ก็ทำให้คนไม่รู้เรื่อง

มันก็ตกลงดี

มือเทียงของวันนี้ ฉันทสั่งดับผัดก๊วยช่ายมากิน กะว่าจะเพิ่มระดับเลือดแทนที่ ที่เสียไป

กะว่าบายนี้ ชิ่งหนีกลับบ้านเลยดีกว่า อยู่ไปก็ไลฟ์บอยละ ทำงานมาตั้งนานสองนาน ไม่เคย ไม่เคยจะมาเป็นลม ล้มใส่อยู้ออฟฟิส

เสียน้ำชะมัด

+++++

วันเสาร์ที่ฉันต้องมาทำงานชดเชยที่ป่วยเมื่อวาน
จริงๆ ไม่มีกฎอะไรบอกว่าห้ามป่วย หรือป่วยแล้วต้องมาทำชั่วโมงเพิ่ม
แต่การทำงานบริษัทฝรั่ง ทำให้เรารู้สึกสำนึกกันไปเอง

คงสนุกพิลึกล่ะ เพราะว่าพี่ต้องก็บอกว่าแกจะมาเหมือนกัน เพราะเมื่อวานก็ลาไปครึ่งวัน

“เมื่อวานเห็นใครซั่มมอไซค์ออกไปกินข้าวกันสองคน”
ทันทีที่พี่แกเข้ามา ก็มีคำถามฮิต

ฉันว่าแล้ว ปาดองมันเล็ก
เล็กซะจนเรื่องแบบนี้ไม่มีพันธุพันตาคนในออฟฟิศ

“เหวอ พี่ต้องเห็นด้วยเหวอ ก็เห็นตัวเองพาแฟนไปหาหมอ”
“วะสะๆๆ” พี่แกหัวเราะแทนคำตอบ

“ทำอาราย อย่างนี้กว่าชาวบ้านมะเห็น” พี่แกยิ้ม “ไม่ได้มีหางเสียงเยาะเย้ยเหมือนเสียงที่หัวเราะแต่
อย่างไร

“อย่างน้องลิลลี่ก็มองคนใกล้ตัวบ้าง อย่าไปสนมันเลย คนห่างไกล”

“ อ้าว พี่ต้อง พูดจ้สวยเลยนะเนี่ย เค้าเล็กกันแล้ว”

“เล็กกันแล้วจริงเง้อ” พี่ต้องแกต้องมึอะไรแนวๆ ไม่จั้นไม่ทำหน้าตาและน้ำเสียงน่าสงสัยแบบนี้

“แล้วนี่อาราย” พี่แกโขว่จดหมายในมือ

ลายมือเจ้าหน้าที่ของห่วยๆ แบบนี้
เรนซ์แน่นอน ไม่มีทางเป็นคนอื่นไปได้

“เอามาที่เลยยยยย” ฉันได้จดหมายเรนซ์มาเปิดอย่างไว
ถึงปากจะพูดว่าเล็กกันแล้วๆ แต่เราก็ไม่ได้ตัดขาดจากกันสักหน่อย

คิดถึง คำแรกตัวใหญ่ๆ ต้นประโยค ภาษาไทยคำเดียวที่ฉันเคยสอนเขาเขียน

เรนซ์ยังนึกสมุดโน้ตเล่มเดิม มาเขียนจดหมายเหมือนเคย
ที่เหลือฉันยังอ่านไม่ออกทั้งหมด ต้องใช้เวลาค่อยๆ แกะลายแทงของพี่แก
แต่อย่างน้อยก็ได้ใจความคร่าวๆ ว่าเขาจะไม่ยอมเลิกล้มความตั้งใจ
อีกไม่กี่เดือน เราก็จะได้เจอกันอีก ถ้าได้อยู่ใกล้ๆ กัน คงมีโอกาสได้ลองอยู่ด้วยกันบ้าง
อิอิ ฉันหันไปทางกระจก เห็นเงาสะท้อนตัวเอง นั่งยิ้มอยู่คนเดียว

+++++

หกโมงเช้าของวันที่ 8 ธันวาคม ฉันตื่นขึ้นมาเพราะมีเสียงจอบแฉนรถ รถทัวร์เมืองไทยนี้บ้าอะไรอย่าง
นี้ เปิดแอร์ซะจนหนาวขนลุก ที่เมืองนอกเขามีแต่เปิดให้แค่ระบายลม ถ้าหนาวๆ หน่อยก็เปิดฮีทเตอร์
ด้วยให้มันอุ่น ผ้าห่มร้ายๆ ผืนเล็กๆ นี่มันพอชะที่ไหน นี่ขนาดฉันนั่งรถ 24 ที่นั่งมายังขนาดนี้ เมื่อยไป
หมดทั้งตัว

ฉันขึ้นมากรุงเทพอีกครั้ง เพื่อมาติวภาษาตัดซ์ และฝรั่งเศส เพราะต้องไปเรียนที่เบลเยียม บรัสเซลส์
เป็นเมืองที่ใช้ทั้งสองภาษา
เมืองนี้ต่อไปจะเป็นเมืองหลวงของยุโรป เพราะมีสำนักงานระหว่างประเทศตั้งอยู่มากมาย โรงแรมที่ฉัน
จะต้องไปฝึกงาน ยังไม่รู้ว่าจะได้ที่ไหน แต่ฉันไม่ค่อยสนใจเท่าไร มันไม่ได้อยู่ที่ชื่อโรงแรม มันอยู่ที่
คนในโรงแรมนั้น ที่ฉันจะต้องไปทำงานด้วยอยู่ครึ่งปีต่างหากละที่น่าสนใจ

ออยดูเป็นสาวมากขึ้น ครั้งที่ที่ฉันพบเธอ ครั้งที่เจอยังตกใจ นึกว่าเจอแม่ทอมถึก รอบนี้เธอแต่งชุด
กระโปรง ดูเรียบร้อย แต่ก็ยังทำท่าโหดๆ เหมือนเดิม เธอคงจะเป็นเพื่อนซี้ฉันต่อไปในช่วงเวลาที่อยู่ใน
เบลเยียม

เพื่อนร่วมชะตากรรมอีกหลายคน ไม่ให้แม้แต่โอกาสจะคุยกะฉัน ในกลุ่มเรามีสาวๆ หน้าตาดีเยอะมาก
นี่ถ้าเกิดว่าไม่ได้คิดว่าเป็นทัวร์เก็บตัวนางงาม ฉันเกือบจะเปลอรรวมตัวเองเข้าไปด้วยแล้ว แอบสงสัยนิด
หน่อยว่า คณะกรรมการเขาเอาอะไรเป็นตัวตัดสินกันแน่เอ ความงามมีส่วนด้วยรีเปล่านี้ อิอิ

ฉันกลับลงมาจากกรุงเทพเช้าวันเสาร์ แต่ต้องมาเคลียร์งาน เพราะหายไปติดวันศุกร์พอดี ดีที่เตรียม
เช็คไว้แล้ว ให้พี่ๆ ที่ออฟฟิศจัดการจ่าย

ถามว่าเบื่อไหม ที่ต้องขึ้นๆ ลงๆ
ตอบได้เลยว่าเบื่อมากกกก แต่ไม่รู้จะทำยังไงได้

ถ้าภูเก็ต – กรุงเทพมันใกล้กันเข้ามาหน่อย เหมือนหัวหิน ฉันก็คงจะไม่เพี้ยนแบบนี้ทุกครั้งที่กลับลงมา

หลังจากแวะบ้าน เพื่ออาบน้ำ ล้างหน้าแปรงฟัน หาชุดใหม่ใส่ ฉันก็ตากลมหนาวของภูเก็ต บิ่งมอเตอร์ไซค์ข้ามเขาป่าตอง ไปเข้าออฟฟิส

ปกติแล้ว หน้าทำงานของฉัน วันเสาร์ไม่ต้องมาทำงานแต่อย่างใด ยกเว้นช่วงที่ทำงานเป็นไกด์เอง ก็จะต้องไปรับลูกค้าทัวร์ เทียวภูเก็ต หรือไม่ก็แคทรานสเฟอร์รับเข้า ส่งออกสนามบิน นี่ยังเข้าไป เพราะยังไม่มีใครมา แต่ฉันมีกุญแจ

ออฟฟิสยังเย็นอยู่ จากแอร์เมื่อคืน เป็นที่เดาได้ว่าเมื่อวานคงจะยุ่งกันมาก เข้าๆ เช่นนี้ ไม่ต้องคาดหวังจะได้เจอใคร เพราะ rep ทุกคนคงจะยุ่งอยู่กับลูกค้าที่สนามบิน LTU แลนดิ้งประมาณหกโมงกว่าๆ แต่เลททุกอาทิตย์ กว่าส่งแขกเสร็จ กลับเข้ามาออฟฟิสกันก็คงเกือบเก้าโมงกว่า คนที่มาถึงคนแรกคือคุณโทมัสเจ้านายทุกที ไม่รู้แกเลือกส่งแขกแต่ที่ฮอลิเดย์อินหรือไง

ฉันล้วงหาแก้วกาแฟ กะช้อนก่อนเลย เตรียมชดมือเข้า แก้ววง

พอเงยหน้าขึ้นมาจากตู้เอกสาร (ที่พวกเราเอาเครื่องกาแฟซ่อนไว้) ฉันก็โดนแรงดึงดูดมหาศาลลงไปติดเก้าอี้

ดีที่ไม่ปากไวร้องกรี๊ดออกมา มือเหนียวๆ ของฉัน กำช้อนกาแฟไว้แน่น หูแก้วก็ยังคงอยู่ระหว่างสองนิ้ว แต่ตัวแก้วววบๆ ตอนนี้นั้นโดนเหวี่ยงไปกระแทกใส่หลังผู้บุกรุกตั้งบึ๊ก

“ไ้อ้บ้า หน้าสันติน ไ้อ้ใจโรคจิต .....” ฉันรีบจัดหนักไปก่อน

ไม่ได้โกรธ แต่ตกใจมากกว่า เพราะไม่ได้คิดว่าจะมีคนอื่น เข้ามาในห้องตอนฉันก้มหน้าลงไปแว็บเดียวแบบเดียวจริงๆ แถมเข้าออกขนาดนี้

“ประตุไม่ได้ลือค”

ฉันเดาแล้ว ว่าต้องเจอคำตอบนี้

“มาเร็วนะนี่ ส่งแขกหมดแล้วเหอ” ฉันหยิบแก้วกาแฟอีกใบขึ้นมา แต่ใจรีบโบกมือปฏิเสธ

“ไม่เอาอะ กาแฟผงละลายน้ำ รสชาติยังกะเยี้ยว” มันบ่น

“แกเคยกินเหอ” อีอิ อย่าให้ได้โอกาส

มันหัวเราะเสียงดังสวนขึ้นมา “ผมทำอะไรมามากกว่าที่เธอคิด”

“เขน ……” ฉันขื่นตันให้

“ปลัน ซ่า ช่มชื่น กินเด็ก” เสียงคนตัวใหญ่หัวเราะไป พุดไป

“โอ้โห น่ากลัวอะไรอย่างนี้ ” ฉันผลักรหัวล้านๆ มันออกไปไกลๆ หน้าตัวเอง
ซีกันขนาดนี้ ฉันรู้ว่าน่าหน้าอย่างโจ ไม่ทำอะไรไร้สาระ

“อยู่ถึงเย็นปาว ลิลลี่” มันดึงแขนฉันไว้เมื่อเห็นฉันหมุนตัวไปจะไปลากเก้าอี้อีกตัวมานั่ง
ฉันกลับไปนั่งปลงที่เดิม แล้วสะบัดมือนายนี้ทิ้ง “เฮ้ยยยย” เสียงไม่ได้แสดงความรำคาญ แต่มัน
ไม่ใช่กริยา

“ถ้าทำรีพอร์ทเสร็จแล้วก็คงกลับบ้านอะ ไม่ได้เงิน จะอยู่ทำไม”

“ไปกินบุฟเฟต์ฮอไลเดย์อินกันดีกว่า”

“ไม่เอาอะ แกได้ส่วนลด แต่ฉันไม่ได้ แล้วทำไมฉันต้องจ่ายมากกว่าทุกทีเลย”

“เอาจริงๆ” มันไม่ยิ้ม “คราวนี้หารกันครึ่งๆเลย”

ฉันเปลี่ยนท่าจากนั่งไปยืนพิงโต๊ะฝั่งตรงข้ามโจ หยีตาดูหน้าไอ้เพื่อนคนตัดซ์ ที่หัวหมอบถูกรอบ แต่ก็
เข้าใจว่านี่นิสัยปกติของคนตัดซ์

“ทำไมอยากกินของทอดๆขึ้นมาล่ะ ไม่เอาอะ อ้วน”

“ไม่กินที่นี่ ไปกินร้านอื่นก็ได้” มันเสนอ “ร้านอาหารไทยในซอยบ้านไทยก็ได้”

“ยังงี้ก็ต้องไปใช่ปะ” ฉันรู้แล้วว่ามันต้องชวนฉันจนไปจนได้

“น่าอะๆ” มันชักชวน “ผมย้ายบ้านแล้ว ไม่มีใครฉลองด้วย”

“เฮ้อ” ฉันงง “แฟนแกใจ แฟนแก”

“โอ้ย คนเก่าคนแก่”

อ้าว อะไรวะ

“แล้วเอาแฟนไปด้วยปะ” ฉันลองถามดู

“แฟน มีไว้เก็บไว้ที่บ้าน เก็บกวาดบ้าน ทำกับข้าว” มันบอกหน้าตาเฉย “ไม่ใช่เอาไว้ไปโชว์ที่โน่นที่นี่
ไม่จั้นสาวๆ ก็ไม่เข้ามาหาผมกันพอดี”

โอ้โห ความคิด ฉลาดแท้

“ไอ้อ้วนเอ๊ย ฉันละเสียใจแทนแฟนนายจริงๆ”

ฉันนี่ฉันรู้สึกตามที่พูดจริงๆ นะ เฮ้อ หรือพวกฝรั่งมันจะคิดแค่นี้กัน

“ว่าแต่น้องเขาชื่ออะไร” ฉันไม่เคยถามถึงแฟนตานี้สักที

“เอ” โจบอก “ชื่อโหล”

นั่น มันยังรู้จัก

“แกอย่าให้น้องเขาเจอฉันกลางตลาดปาดองแล้ววิ่งมาจิกหัวฉันตบก็แล้วกัน” ฉันออกคำสั่ง

ฉันเคยเจอฤทธิ์แมงนางแถวนี้ดี ตอนไปรับเรนซ์จากบาร์

พวกหล่อนกรูเข้ามาเงื้อง่าจะตบฉันอีก โทษฐานมาแย่งลูกค้า(ที่เธอคิดกันเอง)

“ลิลลี่ชื่อเล่นจริงๆว่าอะไร” โจเลยถามมั่ง

“บอลลูน” ฉันบอก

แล้วก็นึกไม่ผิดว่ามันต้องก้มลงมาดูนมฉัน แล้วก็หัวเราะปานไม่ได้ระเบิดเสียงมานาน

“พ่อแม่เธอตั้งชื่อผิดพลาดจริงๆ”

ขาดคำ มันก็หายหัวออกไปสวนกับคุณโทมัสที่เพิ่งเดินปาดหยุดฝนจากศีรษะผมบางๆของแก

ตาฉ้วนเดินผ่านหน้ากระจกออฟฟิส แล้วหันมาทำปากพูดซ้ำๆ

“ตกลงไปนะ”

โจ มันจะมัดมือชกวิธีนี้เสมอ ฉันชินละ

เดี๋ยวเย็นนี้มันคงโผล่มา เอาเงินค่าขายหัวร่อมาส่ง

+++++

18 ธันวาคม การ Orientation ครั้งที่สอง พวกเราก้ยังไม่ได้ยินข่าวคราวเรื่องวีซ่า

รอมมาตั้งแต่ผลสอบออก นีก็หลายเดือนเข้าไปแล้ว

ฉันเหนื่อยมากกับการขึ้นๆ ลงๆ กรุงเทพฯ เพราะปกติก็ต้องทำงานอยู่ตึก แถมนั่งสองเก้าอี้ ออฟฟิสเล็กๆ

อย่างนี้ จะมาเกียงงานกันไม่ได้ เพราะคนเราน้อย

เรื่องที่น่าโมโหยิ่งกว่า ครึ่งล่าสุดคือ

เมื่อฉันกลับมาถึงสถานีขนส่ง เดินข้ามมายังที่จอดรถของโรงแรมโนโวเทล กลับเจอรถตัวเองโดนล็อกล่ามโซ่ไว้

ง่วงก็ง่วง เพลียก็เพลีย กลับมานึกว่าจะได้รับบิ่งมอเตอร์ไซด์กลับไปจับที่บ้านสักแป๊บก่อนไปทำงาน

ต้องไปติดต่อยามเพื่อยื่นบัตรประชาชนและหนังสือทะเบียนรถ เพื่อโชว์หลักฐานว่าฉันเป็นเจ้าของรถแล้วยังมีค่าดูแลรถอีกสี่สิบบาท ถ้ารู้ว่าจอดรถสองวันคิดเงินเนี่ย ฉันเอาไปจอดไว้หน้าบ้านเพื่อนในเมืองตรงนี้แล้วเดินไปขนส่งไม่ดีกว่าเหรอ

แต่ทำไงได้ ตอนนี้อากนอนอย่างเดียว

ขอกลับไปให้ถึงบ้านก่อน

+++++

พอเลี้ยวรถออกจากโนโวเทลได้ ฉันก็บิ่งจะรีบกลับบ้าน พอไปถึงสามแยกบาสพาส ป้ายเทศโกลด์ส มั่นกรักมือเรียกซะงั้น ความง่วงทั้งหลายหายหมดแล้ว นึกอยากกินอะไรอร่อยๆ ไปซื้อมาตุนใส่ห้องดีกว่า

จิวเจียๆ หลังจากมอเตอร์ไซด์คันเก่ง หาที่เสียบเข้าไปได้ในช่องว่างจอดรถอันน้อยนิด

ผู้คนที่นี่ช่างมีกะดั่ง เพราะหันที่ที่ห้างเปิด รถยนต์เอเย แมงกะไซด์เอเย เข้ามาเบียดเสียดยัดเยียดกันจนเต็มลานจอดรถกว้างๆ ไปได้

พอเข้าประตูไปได้ ฉันก็กระตุกเฮือก ไม่ใช่อะไร แต่ด้วยความเย็นของแอร์ที่ไม่รู้มันจะเปิดให้เอสกิโมเข้าไปข่อบบั้งกันหรืออย่างไร คนเราเวลาทั้งหนาวทั้งง่วง บางทีมันก็ทำให้หมดแรงเดินได้ภายในเวลาอันรวดเร็ว

ชะงัดนัก เวลาฉันเข้าไปในเทศโกล์ ไม่เคยมีสักครั้งที่จะใช้เวลาน้อยกว่า 2 ชั่วโมง เงินต้องหลุดกระเด็นจากกระเป๋าไปทุกครั้ง รอบนี้วนๆ อยู่ประมาณ 5 นาที ฉันก็อยากจะออกเต็มแก่ แต่กระนั้นก็ แวะไปดูกระเป๋าเดินทางดีกว่า เพื่อมีตุกๆ สักใบ

พอเลี้ยวหัวมุมจากแผนกชุดว่ายน้ำ ฉันกะจะเข้าไปสอยกระเป๋ามานอนกอดเล่นอีกสักใบ เพราะที่มีอยู่ก็

ใบเตยที่มันใหญ่เทอะทะ แถมเป็นผ้า นำหวาดเสียวกับการโดนกระแทก หรือกรีดขาด (อ้าว ใครจะไปรู้
โจรมันมือดี)

เงยหน้ามองป้ายบอกโทษของพี่ชาย ฉันรู้ดีว่าชนคนที่เดินสวนออกมาจ้งใหญ่ ความรู้สึกกับแรงชาฉัน
ตอนนั้นอยากจะทรุดลงไปกองกับพื้น อารมณ์คนไม่มีแรง หนาว และเจ็บของแข็งกระแทกใส่หน้าแบบ
เต็มๆ

เสียงผู้หญิงร้อง “ว้าย อะไรกันนะเธอ”

เธอไม่ใช่คนที่ฉันชน

เรื่องมันบังเอิญมากกว่านั้น

คนที่คว่ำเขavnฉันขึ้นมา จากการลงไปนั่งพับเพียบบนพื้นกระเบื้องเย็นๆของโลตัส เป็นใบหน้าที่คุ้นตา

มือใหญ่ๆ นั้นกอดฉัน กลิ่นน้ำหอมด้วย

เสียงนั้นยิ่งใช่

ผู้ชายฝรั่งร่างใหญ่หัวเราะลั่น โจนั่นเอง

“ลิลลี่ เป็นบ้าอะไร” มันฆ่า “เดินมาล้มใส่ผมทำไม เดินดีๆไม่เป็นเธอ”

อันนี้มันพูดไทย

ฉันเอาปลายเท้าจิกตัวเองขึ้นมาจากพื้น มือโจข้างหนึ่งบีบแขนท่อนบนขณะฉันเจ็บ ยิ่งหนาวๆอยู่

“หมดแรง” ฉันพูดตรงๆ

“หนาวด้วย”

อีโจทำสิ่งที่ฉันรู้ว่ามันกล้า แต่คนไทยอื่นคงไม่กล้า

พอมันปล่อยฉันให้ยืนเองคนเดียวได้ เผอิญหน้ากะแฟนคนไทยของตัวเองไป ยัยแม่ครัวร้านอาหาร

(ตามที่โจมันบอก) ยืนถลึงตาใดๆ ของหลอนใส่ฉัน ค้อนประหลับประหลือก โจมันก็ผละหายไป

กลับมาอีกทีมีเสื้อคลุมมาด้วย

“เว้ย โจ” ฉันเอามือปิด

“ไม่ได้จะให้ซื้อ” มันว่า “เอาไปยืมใส่ระหว่างเดินซื้อของ” ง่ายๆ ขนาดนั้น

ฉันอึ้ง เอาเสื้อที่เขาขาย มาใส่ก่อนแล้วเดินหัวห่างเนียนะ ใ้แบบนี้ฉันก็ไม่เคยทำ แล้วก็ไม่ได้ด้วยว่า

ทำได้ไหม แต่ก็ไม่เคยเห็นมีคนไทยที่ไหนทำ

“เธอไม่ได้ลองชุดว่ายน้ำเดินรอบโลดส์เสียเมื่อไหร่” มันว่า ท่าทางไม่แยแส

“เราจะไปหาของกินกัน” โจทำหน้าที่บอกว่า เรา หมายถึงตัวมันเอง กะแฟน

“ลิลลี่จะมาซื้ออะไร ซื้อให้เสร็จ เต็มไปกินด้วยกันก็ได้” มันพูดได้แบบเป็นปกติยังกินข้าวกะฉันเป็นประจำ

เอ่ทำหน้าที่เหมือนโดนนายโจเหยียบเท้าทันทีที่แฟนตัวโตของเธอบอกว่าด้วยกัน

“โธ๊ะ” ฉันคิดในใจ ครั้งแรกที่มีผู้หญิงหึงหวงฉัน เอ๊ๆๆ

โจ หันไปซุบซิบกะแม่นางยอดดวงใจ แล้วหันมาหัวเราะบอกฉัน “เอ่ เขาไม่หึงนะ แต่ลิลลี่ต้องจ่ายค่าอาหารเอง”

ฉันขำ แต่หัวเราะไม่ออก ไม่กล้าจะใส่เสื้อตัวที่ได้มาเดินไปทั่วร้านหรอก

“ไม่ได้จะซื้ออะไรอะ มาเดินเล่น” ฉันบอกตามความจริง “เพิ่งกลับมาจากกรุงเทพเมื่อเช้า”

“ฉันไปกินข้าวไก่ทอดกัน” โจมันทำน่าเกลียด มือหนึ่งโอบเอวแฟนตัวเอง มันยื่นมือซ้ายมาจับมือฉันหลายๆ ตามติดตัวเองสองคนไปด้วย ยิ่งโวยวายคนจะมองเอา ฉันรีบเดินตามไปโดยไว พอตามไปดีๆ มันก็ปล่อยมือให้ฉันเดินเองแต่โดยดี

ที่กินยามนี้กะอะไรไม่ออกของกินเอง ร้านข้าวที่โลดส์ ถ้าที่อื่นปิด ที่นี่ก็เปิดเสมอ

เอ่ วิ่งไปล้างมือก่อนกินข้าว แม้เธอจะไม่พูดกะฉัน แต่มีการทำหน้าที่ทำตาบ้างแต่ดูเธอไม่ใช่สาวซีหึง ฉันเห็นเธอชัดๆ ก็รู้ว่าทำไมตาอ้วนชอบ เธอเป็นผู้หญิงหน้าสวยมาก ผมยาว หุ่นดี ผิวก็สีสวยทีเดียว ไม่ขาวแต่ก็ไม่ใช่ผิวดำปิดปีที่ฉันแอบเรียกพวกสาวๆ ในซอยบางล่าวาสีผิวยอดนิยม

ไ้อ้วนดึงมือฉันจากที่ฉันวางทาบโต๊ะไว้มาจับ แล้วบ่น

“เห็นกันมาปีนึง ทำไมผอมลงๆ ยังจี่ นมเนิมหายหมด”

มันแกล้งให้ขำ

แต่ฉันไม่ขำ ฉันเหนื่อย เพลีย และท้อ

ฉันเพิ่งสังเกตเห็นตัวเอง ช่วงนี้ฉันผอมจริงๆ แหวนที่สวมมันหมุนรอบนิ้วได้แล้ว

มือที่ดึงกลับมาแล้ว ฉันทำเสเอาไปลูบผม แล้วซ่อนไว้ที่ใต้โต๊ะ มันจะได้ไม่ถือวิสาสะอีก ซีก็เลยมีปัญหา สาวไทยซีหึงทุกคนแหละ ฉันก็เป็น น้องเขากลับมาเห็นเข้า ที่นี้งานเข้าแน่ๆ ทั้งฉันและมัน

“ผอมลงมากเลยเธอ” มันทำให้ฉันเสียความมั่นใจ “ฉันก็กินเยอะนะโจ ไม่เห็นเธอ”

“ใช่ เธอกินแต่ผลไม้เยอะมาก ยิ่งกะกรรมกร” มันคอนเฟิร์ม

“แต่สงสัยเธอจะเครียด” มันสรุป “เลิกกะไอ้ขี้นั่นแล้วหาแฟนใหม่เลย จะไปคิดมากทำไม”
กรืดดดดด

ฉันแอบจืดในใจ

ตอนที่41

ทำงานที่นี้มาเกือบครบปี ในที่สุดสิ่งที่ฉันชอบที่สุดก็มาถึง งานปีใหม่ของคนสาขาการท่องเที่ยว มีการแจกของรางวัลด้วย ค่าเข้างานรู้สึกว่าเป็นคนจ่าย งานนี้ใครก็ชอบ

พอเลิกงานบีบ ห้าโมงตรง

น้องโตก็รีบมากวาดตอนสมาชิกทันที

“ฟิลลี่ ไม่ต้องกินข้าวก็ได้นะ ไปกินของฟรีกัน”

เสียงโตพูดปนหัวเราะ

พี่ๆ ในออฟฟิศขำกันใหญ่ เพราะมันแทงใจดำ

ส่วนฉันมือไวกว่าเพราะโตจะอยู่ใกล้สุด เลยฟาดหลังนางน้องโตแก่เขินได้ก่อนใคร

“อ๋อ เจ็บจังเลย”

ไอ้ตัวแสบยกมือขึ้นมาหักข้อมือสะบัดทำท่าตัดสุดฤทธิ์

ฉันเดินออกจากออฟฟิศ ไม่วายนับคน

“โต ไม่เรียกอิจอร์”

“หือ ก็บอกไปแล้วว่ามีงานปาร์ตี้ปีใหม่ วันนี้วันหยุดเค้าเธอ”

โรแบร์โตเคี้ยวขนมที่พกไว้พาลงตอปลาง

“หิวแล้วนะเนี่ย”

นางเอาหัวขุนมา

ฉันเอ็นดูนางเลยจับหัวนางลงมากอดที่นึ่ง ถึงแม้ว่าโตจะอายุน้อยกว่าฉันนิดหน่อย นางก็ทำตัวเป็นเด็ก
โต แม้ปกติเวลาทำงานจะพยายามค้าหัว แสดงอำนาจใส่พวกเราตลอด โตเป็นคนที่มีกใหญ่ใฝ่สูง
เรียกภาษาอังกฤษดีกว่า ว่ามี ambition สูง อนาคตต้องได้เป็นใหญ่เป็นโตแน่ ฉันรู้สึก แต่ตอนนี้ยังงี้

ยังงัย ก็เป็นแค่ไอ้น้องชายตัวกระเบียดที่วันดีคืนดีก็หาเรื่องมาให้พี่สาวมัน

ในงานมีโต๊ะผูกผ้าขาวกันเบื่อนเป็นโต๊ะกลมสูง มีคานาเป้ และของกินอร่อยมากมายให้ไปตักเอาเอง สักพักทุกคนก็ได้แจกกระดาษเอามาเขียนชื่อและบริษัทตัวเอง เพื่อไปหย่อนกล่องจับฉลากของรางวัล

ไอ้ย ของแบบนี้ฉันไม่สนใจหรอก เพราะไม่เคยชนะรางวัลอะไรกับเขาอยู่แล้ว ไม่ว่าจะไปงานวัด สอยดาวอะไรที่ไหน แต่เนื่องจากคุณโทมัสบอกว่า ตัวที่ได้สำหรับการเขียนชื่อชิงรางวัล นับมาตามจำนวนคนในออฟฟิส ฉันเลยเขียนชื่อไอ้อ้วนใส่ลงไปด้วย เผื่อมันโชคดี ก็ได้รางวัลขึ้นมาจริงๆ มันต้องวิ่งแจ้นมาแน่ๆ มันงกออกอย่างนั้น

รางวัลเล็กๆ ประกาศไปเรื่อยๆ

จริงๆฉันไม่ได้อยากอยู่ตึก แต่นี่ก็ยังคงตามคยุกะเพื่อนๆ ออฟฟิสอื่นๆ ในงานไม่ครบทุกคนเลย แต่ก็นะ ถ้าตริงค์ฟรีแบบนี้ ยิ่งดีก็มากฉันจะยิ่งเมา พอเมาก็จะหลับ แล้วจะพาลกลับบ้านไม่ได้ ไม่ใช่อะไร หลับแล้วใครรู้จักบ้านฉันบ้างละหิ

อีกสิบห้านาทีถึงเที่ยงคืน รางวัลใหญ่ถึงจะยอมปล่อยให้มาชะที่คนดวงช่วยอย่างฉัน อย่างดีก็แค่ทำความโชคดียุให้คนอื่นนั่นแหละ ไม่ได้หวังอะไรเลย ฮ่องกงสองที่นี้ แต่อยากรุว่าใครจะโชคดีวะ

ดาพิธีกรยี้ดยาดมากมาย กว่าจะยอมล้างมือลงไปในกลุ่มได้ คุณโทมัสที่ยืนอยู่ข้างฉันตอนไหนไม่รู้ ดบไหลเบาๆ เป็นกำลังใจ "คงไม่ได้บริษัทเราแน่ พนักงานเราน้อย นี่ก็ทะยอยกลับกันไปแล้วมั้ง" แกลม ทำทางน้ำเสียงก็ไม่ได้คาดหวังจริง "สี่เห็นเพื่อนรักหักเหลี่ยมโหดเธอรึเปล่า ฉันไม่เห็นหัวมันเลย" นึกว่าแกจะไม่ถาม

"ไม่เห็นอะคะ ลองโทรหาสองที่ พอได้คยุแบบเดียวมันปิดมือถือเลย"
"เป็นหึยอะไรขึ้นมาอีกเนี่ย"
อันหลังนี้ ฉันนึกในใจแต่ไม่ได้พูด

"รางวัลที่ออก ออกๆๆๆ"

พิธีกรชายทำทางไม่รู้จะตัดสินใจเลือกเพศอะไรให้ตัวเองดี ลากเสียงชะ

“งานนี้บอกได้เลยว่าพี่น้องเพื่อนๆคนไทย อย่าเสียใจกันไป”

มีเสียงโห่ขึ้นมาแบบผิดหวัง

น้องโตวิ่งมาชิดขอบเวที ทำยังกะประกาศเชื่อมั่นแล้ว

“น้องโตแน่ๆ”

นางช่างมั่นใจ

“ผู้ที่ได้รับรางวัลใหญ่ของคืนนี้ ตัวเครื่องบินไปกลับฮ่องกงสองที่นั่งและโรงแรม แรมๆๆ”

ยัง

ยังไม่ประกาศ

โห้โห นี่ขนาดฉันไม่เคยมีความคาดหวังนะ ตอนนี่เริ่มลุ้นละ แม้จะรู้ว่าไม่ใช่เพื่อนร่วมงานในออฟฟิส
แล้วก็ตาม

“มิสเตอร์โจ จากบริษัททัวร์....”

ผางเข้า

ฉันหงายหลัง

คุณโทมัสเอามือทาบอก

แล้วน้องโตหันมามองหน้าฉัน

“เฮ้ย”

ฉันร้องมาคำเดียว เพิ่งรู้สึกตัวว่าร้องดังมากด้วย ประสานตาเข้ากับคนที่หันมามองรอบตัว

นายพิธีกรประกาศซ้ำ

“คุณโจอยู่ตรงไหน ส่งไฟหน่อยๆๆ มาเลยครี๊บบ”

พูดอังกฤษแล้วก็ซ้ำไทยอีกที

ยังไม่มီးแววดาโจ

“มันจะไปรับได้ไง มันไม่ได้มาสักหน่อย”

พี่ปู ปราดเข้ามาดิ่งเสื้อฉัน ทำเสียงอย่างเคียดแค้นมาก

“ใครเขียนเชื่อมั่นลงไป น้องสี่เขียนเชื่อมั่นลงไปเธอ”

“คือว่า...”

“โทรตามมันเลย โทรตามมัน”

พี่แกรีบละล่าละลั๊ก ชะยิ่งกว่าได้รางวัลเอง

“หนูโทรก่อนนี่แล้ว มันไม่ยอมมา แคมปิดมือถือใส่ซะงั้น”

ฉันก็พูดไป กดโทรศัพท์ไป

“เห็นปะ ไม่ติดด้วย แงๆๆๆ”

ฉันหงายหน้าจอ แล้วเอาไปจ่อหูฟัง ที่ยื่นล้นอยู่ด้วยกัน

“อะไรวะ ปกติของฟรีแบบนี้มันไม่เคยพลาด”

ฉันรู้สึกผิดยิ่งกว่าเดิม

ตกลงตุผิดที่เขียนชื่อมัน ริผิดที่ไม่พยายามตามมันมารับพะ

ริมันกแฟนอยู่หว่า วันนี้คืนคริสมาสต์ด้วย

“ถ้าไม่มาเร็วๆ เขาจับใหม่แน่”

คุณโทมัสรีบย่า

สุดท้ายคนจากบริษัทอื่นก็ได้รางวัลใหญ่ไป